

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Zuzany Bystřické a soudců
Lubomíra Majerčíka a Mariana Kokeše v právní věci

žalobkyně: CZT a.s.
sídlem Lísková 1513, 286 01 Čáslav

proti
žalovanému: Generální finanční ředitelství
sídlem Lazarská 15/7, 110 00 Praha

o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu ze dne 18. 5. 2023, č. j. 28777/23/7100-30116-
010212,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobkyně **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Finanční úřad sdělil žalobkyni dodatečnými platebními výměry povinnost hradit penále (podle § 63 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků) související s daní z přidané hodnoty ve vztahu ke zdaňovacím obdobím únor až listopad 2006. Žalobkyně proti nim

podala odvolání, které bylo zamítnuto, a v návaznosti na to podala i správní žalobu. V mezidobí Odvolací finanční ředitelství žalobkyni plně uspokojilo a zrušilo výše uvedené platební výměry. Následně však bylo žalovaným nařízeno přezkumné řízení podle § 121 an. zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, a předmětné platební výměry byly potvrzeny. Žalobkyně brojila proti rozhodnutí o přezkumu správní žalobou a v navazujícím řízení před správními soudy bylo finančním orgánům vytknuto, že zdaňovací období únor 2006 nebylo předmětem nařízeného přezkumného řízení, a tudíž o něm nemohlo být rozhodováno. Odvolací rozhodnutí žalovaného proti rozhodnutí o přezkumu bylo proto Nejvyšším správním soudem zrušeno pouze ve vztahu k tomuto zdaňovacímu období. Žalovaný v návaznosti na tento procesní vývoj vydal v záhlaví uvedené rozhodnutí (dále „napadené rozhodnutí“), jehož konečným výsledkem bylo zrušení platebního výměru na penále za zdaňovací období únor 2006 a ve vztahu k němu současně bylo zastaveno řízení. Žalobkyně nyní brojí proti napadenému rozhodnutí a opírá své námitky o nesprávný výpočet penále za všechna zdaňovací období únor až listopad 2006. Správce daně s ohledem na úzce daný rozsah přezkumného řízení naproti tomu dospěl k závěru, že námitky žalobkyně se svým obsahem mívají s předmětem přezkumného řízení, jehož výsledkem bylo vydání napadeného rozhodnutí, a proto tyto námitky označil za neprojednatelné z důvodu aplikace zásady *rei iudicatae*.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

2. Žalobkyně se napadeným rozhodnutím cítí být zkrácena na svých majetkových právech, neboť platební výměry na penále nezohledňují vratitelný přeplatek, který jí vznikl u jiného správce daně v souvislosti se zrušením platebních výměrů na spotřební daň.
3. Napadeným rozhodnutím bylo změněno původní přezkumné rozhodnutí ze dne 18. 11. 2013, kterým bylo potvrzeno i sdělené penále za zdaňovací období březen až listopad 2006. Sdělené penále za tato zdaňovací období bylo vypočteno od lhůty splatnosti daně do dne úhrady nedoplatku, tj. 20. 1. 2011, 19. 9. 2011 a 25. 4. 2013. Žalobkyně přitom napadá penále vypočtené od data vzniku přeplatku na spotřební dani do data, do kterého je sdělené penále vypočteno finančním úřadem. Je přesvědčena, že ke dni 27. 3. 2007 již přeplatek u jiného správce daně přesahoval nedoplatek na DPH evidovaný Finančním úřadem v Pardubicích (dále „finanční úřad“). Nesprávnost výpočtu žalobkyně vysvětluje tak, že dne 14. 5. 2013 sestavil finanční úřad výkaz nedoplatků na doměřenou DPH. Celní úřad v Pardubicích (dále „celní úřad“) z této sestavy vycházel a převedl dle § 154 daňového řádu finančnímu úřadu částku 6 581 106 Kč z přeplatku vzniklého zaplacením spotřební daně (soudem následně zrušené). Podle vyrozumění o vrácení a převedení přeplatku ze dne 21. 5. 2013 došlo převedením k úhradě dne 14. 5. 2013.
4. V rámci tohoto postupu nicméně celní úřad nesdělil finančnímu úřadu data vzniku a výši přeplatků z titulu zrušené spotřební daně v souvislosti s jednotlivými zdaňovacími obdobími. Přeplatek vznikl postupně od 7. 1. 2006 do 31. 5. 2011 u celního úřadu. K datu 23. 7. 2007 byla připsána na osobní daňový účet žalobkyně vedený u celního úřadu částka (přeplatku na spotřební dani) ve výši 34 760 379,90 Kč, tedy částka přesahující nedoplatek na DPH (7 076 170 Kč). Od tohoto data tedy nedoplatek na DPH neexistoval a nebyl dán zákonný důvod pro výpočet penále. Finanční úřad však akceptoval nesprávné datum vzniku přeplatku od celního úřadu, které je ale v rozporu s § 154 odst. 5 daňového řádu, podle kterého se přeplatky převádí k datu vzniku nedoplatku.

5. Žalobkyně odkázala na podporu svých argumentů na judikaturu Nejvyššího správního soudu (dále „NSS“), konkrétně na rozsudek ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 Afs 72/2009-75, a na Metodickou informaci Generálního finančního ředitelství č. j. 26041/23/7700-50123-011550.
6. Vzhledem k tomu, že námitka uplatněná žalobkyní poukazuje na nezákonnost sděleného penále i za období března až listopad 2006, je napadené rozhodnutí nezákonné. Žalobkyně navrhla, aby soud zrušil napadené rozhodnutí žalovaného a vrátil mu věc k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný ve vyjádření uvedl, že žalobkyně napadá pouze nesprávnost výpočtu penále na DPH za zdaňovací období března až listopad 2006. Tento okruh žalobních námitek však byl již posouzen v rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 12. 2015, které zakládá překážku *rei iudicatae* pro nyní projednávanou věc. NSS v rozsudku ze dne 3. 3. 2023, č. j. 8 Afs 60/2021-43, totiž zrušil rozhodnutí žalovaného pouze v části výroku II., která se týkala penále na DPH za zdaňovací období únor 2006. Ve zbytku zůstalo rozhodnutí ze dne 9. 12. 2015 nedotčeno.
8. Nejvyšší správní soud přitom zrušil část přezkumného rozhodnutí (výrok II.), protože se v něm Odvolací finanční ředitelství věnovalo otázce, která nebyla vázána na důvody, pro které bylo nařízeno přezkumné řízení žalovaným dne 23. 9. 2014. V přezkumném řízení se tak mělo Odvolací finanční ředitelství správně zabývat pouze nezákonností ve vztahu k penále na DPH za zdaňovací období března až listopad 2006. Znovu tedy byl nastolen stav, kdy „obživlo“ původní rozhodnutí o uspokojení podle § 124 daňového řádu, kterým byl zrušen platební výměr na penále za zdaňovací období únor 2006.
9. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu **odmítl** a přiznal žalovanému náhradu nákladů řízení.

IV. Další vyjádření účastníků

10. V **replíce žalobkyně** uvedla, že tvrzení žalovaného, že žalobkyně napadá pouze nesprávnost výpočtu penále na DPH za zdaňovací období března až listopad 2006, je nesprávné. Žalobkyně napadá podklad pro všechny platební výměry, jimiž bylo předepsáno penále za všechna zdaňovací období, kterým je sdělení celního úřadu. Nezákonnost tohoto sdělení má dopad i do zdaňovacího období únor 2006. Žalobkyně k replici přiložila kasační stížnost proti exekučnímu příkazu, z čehož dovozuje důkaz, že před vydáním napadeného rozhodnutí žalovaný věděl, že sdělení celního úřadu žalobkyně označila již v té době za nezákonná, avšak se s tím nijak nevypořádal.
11. **Žalovaný ve vyjádření** k replíce zdůraznil, že v napadeném rozhodnutí byl žalovaný omezen předmětem řízení a byl povinen zabývat se pouze penále na DPH za zdaňovací období únor 2006, neboť pouze v této části bylo zrušeno původní rozhodnutí o odvolání ze dne 9. 12. 2015. Námitku nesprávnosti sdělení celního úřadu přitom v odvolání žalobkyně neuplatnila, a to ani v navazujícím odvolacím řízení po zrušujícím rozsudku NSS. Žalovaný tedy neměl povinnost ji projednat. V napadeném rozhodnutí byl žalovaný vázán právním názorem NSS a v souladu s ním pouze zrušil platební výměr za zdaňovací období únor 2006, neboť se jím neměl v přezkumném řízení vůbec zabývat. Tento platební výměr byl zrušen, a proto ani námitka nesprávnosti sdělení celního úřadu by nemohla způsobit nezákonnost napadeného rozhodnutí. Žalovaný též odkázal na sdělení Ministerstva financí ze dne 26. 1. 2022, č. j. MF-32686/2021/3902-5, kterým reagovalo na podnět žalobkyně k nařízení přezkoumání rozhodnutí a uvedl, že cit.: „*Jak právní úprava, tak i závěry citovaného rozsudku Nejvyššího*

správního soudu neumožňují, aby správce daně při výpočtu penalizace podle § 63 zákona o správě daní a poplatků jakkoli zohledňoval na kreditní straně osobních daňových účtů jiné částky než ty, které jsou současně vratitelným přeplatkem (aktuálně je upraveno v § 154 odst. 2 daňového řádu). Úhrady spotřební daně se staly vratitelnými přeplatky až v důsledku rozhodnutí Generálního ředitelství cel o zrušení dodatečných platebních výměrů na spotřební daň z tabákových výrobků vydaných dne 10. 5. 2013 a dne 13. 5. 2013. [...]“

12. **Žalobkyně** reagovala na vyjádření žalovaného a setrvává na své právní argumentaci, že vznik přeplatku měl vliv na výši penále, o čemž žalovaný věděl už před vydáním napadeného rozhodnutí. Žalobkyně požaduje, aby penále bylo vyčísleno správně s ohledem na přeplatek u celního úřadu v souladu s daňovým řádem. Žalobkyně je přesvědčena, že instituty daňového řádu neslouží pouze k „úpravě“ daňových povinností v neprospěch daňového subjektu, ale především k tomu, aby byla daňová povinnost stanovena správně ve smyslu § 1 daňového řádu.
13. **Žalovaný** sdělil, že je vyloučeno, aby finanční úřad při výpočtu penále podle § 63 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, za pozdní úhradu daně zohledňoval úhrady spotřební daně, které v té době nebyly vratitelným přeplatkem, neboť v té době měly charakter provedené úhrady spotřební daně. Ke vzniku přeplatku došlo až zrušením dodatečných platebních výměrů na spotřební daň. Žalovaný zopakoval, že napadeným rozhodnutím navíc nemohlo být rozhodováno o zdaňovacím období březen až listopad 2006.

V. Posouzení věci soudem

14. Soud za splnění podmínek pro rozhodnutí ve věci bez nařízení ústního jednání (§ 51 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“) přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) napadené rozhodnutí žalovaného a dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná** (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
15. Žalobkyně tvrdí, že jí předepsané penále finančním úřadem na DPH za zdaňovací období březen až listopad 2006 bylo vypočteno nesprávně. Jako důvod uvedla skutečnost, že u celního úřadu vznikl přeplatek ke dni 27. 3. 2007 úhradou daňové povinnosti na spotřební daň, která však byla později zrušena, přičemž tento přeplatek žalovaný při výpočtu penále na DPH nezohlednil. Žalovaný naproti tomu argumentuje, že v daném případě v důsledku procesního vývoje byl předmět odvolacího řízení, jehož výsledkem je napadené rozhodnutí, omezen pouze na zdaňovací období únor 2006, což neumožňovalo žalovanému jako odvolacímu orgánu zabývat se zdaňovacími obdobími březen až listopad 2006.
16. Soud na tomto místě za účelem zpřehlednění a vymezení kontextu celé věci shrnuje dosavadní procesní vývoj případu žalobkyně.
17. Finanční úřad dne 4. 5. 2011 vydal dodatečné platební výměry na DPH za zdaňovací období březen 2006 až listopad 2006 a doměřil tak daň z přidané hodnoty ve výši 7 076 170 Kč. Za zdaňovací období únor 2006 vydal dodatečný platební výměr dne 6. 5. 2010, kterým bylo doměřeno 910 518 Kč. Finanční úřad vycházel ze zprávy o daňové kontrole, ze které vyplynulo, že věcným důvodem pro vydání výše uvedených platebních výměrů je výsledek daňové kontroly spotřební daně doměřené celním úřadem. V rámci této kontroly byla stanovena spotřební daň z tabákových výrobků. Na základě platebních výměrů na DPH vznikla penále, která byla doměřena dne 17. 5. 2013 za příslušná zdaňovací období únor 2006

až listopad 2006 s č. j. 882276/13/2801-24803-605583 (únor 2006), č. j. 88309/13/2801-24803-605583 (březen 2006), č. j. 883060/13/2801-24803-605583 (duben 2006), č. j. 882861/13/2801-24803-605583 (květen 2006), č. j. 882862/13/2801-24803-605583 (červen 2006), č. j. 882863/13/2801-24803-605583 (červenec 2006), č. j. 882864/13/2801-24803-605583 (srpen 2006), č. j. 882865/13/2801-24803-605583 (září 2006), č. j. 882866/13/2801-24803-605583 (říjen 2006), a č. j. 882867/13/2801-24803-605583 (listopad 2006). O zamítnutí odvolání směřující proti uvedeným dodatečným platebním výměrům bylo rozhodnuto dne 15. 11. 2013, č. j. 27647/13/5000-14306-711377.

18. Žaloba proti výše uvedenému odvolacímu rozhodnutí byla podána žalobkyní u Krajského soudu v Hradci Králové a řízení bylo vedeno pod sp. zn. 52 Af 1/2014. Odvolací finanční ředitelství v rámci soudního řízení sdělilo, že žalobkyni hodlá uspokojit ve smyslu § 124 daňového řádu a vydalo rozhodnutí ze dne 20. 3. 2014, č. j. 5675/14/5000-14306-71137, o přezkoumání svého rozhodnutí. Všechny dodatečné platební výměry na penále na DPH, které byly předmětem odvolacího řízení, byly tedy zrušeny, neboť Odvolací finanční ředitelství zastalo právní názor, že žalobkyni bylo sděleno penále za zdaňovací období únor až listopad 2006 po uplynutí prekluzivní lhůty.
19. Následně dne 23. 9. 2014 vydal žalovaný rozhodnutí o nařízení přezkoumání rozhodnutí, č. j. 25249/14/7001-21200-010435, kterým nařídil přezkum rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 15. 11. 2013 (tj. první odvolací rozhodnutí), ve znění rozhodnutí 20. 3. 2014 (tj. rozhodnutí o uspokojení). Tímto rozhodnutím tedy žalovaný nařídil přezkum toho rozhodnutí, kterým žalobkyni původně uspokojil podle § 124 daňového řádu. V rozhodnutí o nařízení přezkumu žalovaný sdělil, že Odvolací finanční ředitelství přehodnotilo svůj závěr o plynutí lhůty. S tím se žalovaný jako nadřízený správní orgán ztotožnil. Proti nařízení přezkumu podala žalobkyně odvolání. Ministerstvo financí vydalo dne 16. 4. 2015 rozhodnutí o zamítnutí odvolání, č. j. MF-5475/2015/3902-3. Došlo též k přezkumu tohoto rozhodnutí ve správním soudnictví, přičemž žalobkyně nebyla úspěšná (viz rozsudek Městského soudu v Praze, č. j. 6 Af 39/2015-88).
20. V rámci nařízeného přezkumného řízení rozhodlo Odvolací finanční ředitelství dne 21. 5. 2015, č. j. 15720/15/5300-22443-711377, a nahradilo původní výrok o zrušení platebních výměrů na penále z daně z přidané hodnoty novým výrokem, v němž rozhodlo o potvrzení původně zrušených platebních výměrů (u zdaňovacího období únor 2006 penále **pouze snížilo**). Odvolání žalobkyně bylo zamítnuto žalovaným dne 9. 12. 2015, č. j. 140149/15/7100-20117-010435. Proti tomuto rozhodnutí zdejší soud vedl řízení pod sp. zn. 29 Af 18/2016, přičemž žalobu zamítl. Předmětem soudního řízení byly námitky žalobkyně, kterými brojila proti provedení přezkumného řízení a zabývala se též problematikou lhůty předpisu penále. Zdejší soud v rozsudku ze dne 21. 12. 2020 žalobkyni nepřisvědčil a dospěl k závěru, že ve vztahu ke všem předmětným zdaňovacím obdobím (únor až listopad 2006) nedošlo k prekluzi předepsat předmětná penále. Uvedl, že lhůta pro sdělení penále je lhůta prekluzivní a neskončila v průběhu roku 2012, neboť došlo k novému běhu lhůty pro vybrání nedoplatku daně (viz bod 28 an. předmětného rozsudku). K rozsahu přezkumného řízení zdejší soud nicméně vyslovil názor, později Nejvyšším správním soudem korigovaný, že se týkalo i zdaňovacího období únor 2006.
21. Proti výše uvedenému rozhodnutí zdejšího soudu byla následně podána kasační stížnost. NSS rozhodl dne 3. 3. 2023, č. j. 8 Afs 60/2021-43, tak, že **zrušil výrok II. rozsudku zdejšího soudu ze dne 21. 12. 2020, č. j. 29 Af 18/2016-95, a to konkrétně ve vztahu k části rozhodnutí**

žalovaného ze dne 9. 12. 2015, které se týkalo výroku II. rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 21. 5. 2015 (zrušení se tedy vztahovalo pouze k doměření penále za zdaňovací období únor 2006). Ve zbytku zůstalo rozhodnutí krajského soudu a rozhodnutí žalovaného nedotčeno. Ke zrušení těchto konkrétních částí rozhodnutí došlo z důvodu, že NSS přisvědčil námitce žalobkyně, že přezkumné řízení bylo nařízeno pouze v rozsahu zdaňovacích období března až listopad 2006, nikoliv únor 2006. V souhrnu tedy vytkl Odvolacímu finančnímu ředitelství, že se nemělo v přezkumném řízení věnovat penále sdělenému za zdaňovací období únor 2006, a pokud krajský soud tento postup aproboval, učinil tak v rozporu se zákonem.

22. **Ve vztahu k nyní projednávané věci** je nutno z výše uvedeného dovodit, že v dalším přezkumném řízení (jehož výsledkem je napadené rozhodnutí), které následovalo po zrušení přezkumného rozhodnutí ze dne 9. 12. 2015 Nejvyšším správním soudem (v daném rozsahu), byl žalovaný vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu a musel rozhodovat pouze v rámci rozsahu přezkumu nařízeného nadřízeným správcem daně, který se s ohledem na procesní vývoj věci omezoval pouze na zdaňovací období března až listopad 2006 (viz bod 55 rozhodnutí NSS, č. j. 8 Afs 60/2021-43). V novém odvolacím řízení proti přezkumnému rozhodnutí ze dne 21. 5. 2015 proto žalovaný vydal napadené rozhodnutí, jímž zrušil rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 21. 5. 2015 (tj. přezkumné rozhodnutí), a učinil tak ve vztahu k výroku II, v němž byl změněn dodatečný platební výměr na penále za zdaňovací období únor 2006. Žalovaný současně zastavil předmětné řízení, tedy řízení ve vztahu k výroku II. rozhodnutí ze dne 21. 5. 2015, týkajícího se zdaňovacího období únor 2006, neboť toto zdaňovací období nebylo předmětem přezkumného řízení. **Práva a povinnosti žalobkyně ve vztahu ke zdaňovacímu období únor 2006 proto plynou z „obživlého“ rozhodnutí ze dne 20. 3. 2014, č. j. 5675/14/5000-14306-71137, kterým byla žalobkyně uspokojena podle § 124 daňového řádu.** Ve vztahu k ostatním zdaňovacím obdobím však platí rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 21. 5. 2015 o předepsání penále. Námitky proti přezkumnému rozhodnutí ve vztahu ke zdaňovacím obdobím března až listopad 2006 tedy byly podrobeny přezkumu odvolacího orgánu (tj. rozhodnutí ze dne 9. 12. 2015) a správních soudů (viz výše).
23. Z výše uvedeného soud vycházel a dospěl nejprve k názoru, že nebyly splněny zákonné podmínky pro odmítnutí žaloby podle § 46 s. ř. s, jak navrhoval žalovaný ve svém vyjádření. Překážka věci rozhodnuté představuje neodstranitelný nedostatek podmínek řízení (viz rozsudek NSS ze dne 17. 10. 2013, č. j. 6 As 83/2012-34), přičemž totožnost věci je nutno odvíjet od totožnosti účastníků řízení a napadeného rozhodnutí (srov. rozsudek NSS ze dne 16. 6. 2011, č. j. 2 As 63/2011-60). V nyní projednávaném případě nicméně nebylo napadené rozhodnutí prozatím podrobena přezkumu. Soud rozumí logickému postoji žalovaného, že rozhodnutím zdejšího soudu ze dne 21. 12. 2020, č. j. 29 Af 18/2016-95, a rozhodnutím žalovaného ze dne 9. 12. 2015 byly pravomocně přezkoumány zdaňovací období března až listopad 2006, neboť tyto části rozhodnutí krajského soudu a žalovaného nebyly Nejvyšším správním soudem zrušeny rozsudkem ze dne 3. 3. 2023, č. j. 8 Afs 60/2021-43. Výrok I. rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 21. 5. 2015 tedy nadále platí (tj. sdělení penále ve vztahu ke zdaňovacím obdobím března až listopad 2006), a nabízelo by se uplatnit zásadu věci rozsouzené. Nicméně soud musel vzít v potaz, že žalobkyně v replice uvádí, že svojí námitkou poukazuje na nesprávnost sdělení celního úřadu o převodu přeplatku ke dni 14. 5. 2013, které však, dle jejího vyjádření, slouží jako podklad a ovlivňuje též zdaňovací období únor 2006. Soud podotýká, že v rozsahu zdaňovacího období únor 2006 závěry

žalovaného nebyly přezkoumány, neboť ve vztahu k tomuto zdaňovacímu období Nejvyšší správní soud zrušil část rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 12. 2015 (výrok II) a žalovaný se tomuto zdaňovacímu období věnoval znovu v napadeném rozhodnutí. Za takové situace soud nemůže odeprít adresátům veřejné správy přístup k soudu. Nemožnost přezkumu by v konečném důsledku znamenala odeprání spravedlnosti ze strany soudu a tuto konstrukci je nutno aplikovat ve striktně omezeném rozsahu.

24. Z procesního hlediska tedy nemůže být žalobkyně úspěšná se svými námitkami, kterými brojí proti sdělení penále ve vztahu ke zdaňovacímu období březen až listopad 2006. Jak plyne z výše popsaného procesního shrnutí věci, tato otázka totiž nebyla znovu „otevřena“ po zrušení části přezkumného rozhodnutí ze dne 9. 12. 2015 Nejvyšším správním soudem v rozsudku č. j. 8 Afs 60/2021-43, neboť NSS zrušil pouze ty části rozhodnutí krajského soudu a potažmo žalovaného, které se výhradně týkaly zdaňovacího období únor 2006. Žalobkyně tedy nyní v žalobě proti napadenému rozhodnutí může sporovat pouze postup finančních orgánů ve vztahu k tomuto zdaňovacímu období. Nicméně, jak plyne z napadeného rozhodnutí, tuto část řízení žalovaný zastavil a sdělení penále za zdaňovací období únor 2006 zrušil. **Z toho je nutno učinit závěr, že žalobkyní vytýkaná nesprávnost sdělení celního úřadu nemohla mít v konečném důsledku na sdělení penále za zdaňovací období únor 2006 vliv, neboť platební výměr na penále za předmětné zdaňovací období byl zrušen a penále předepsáno nebylo.** V této souvislosti nemohla být proto žalobkyně zkrácena na svých právech jejím tvrzeným nesprávným výpočtem penále, pokud vytýká žalovanému, že nesprávně vypočetl výši penále z důvodu, že jí vznikl přeplatek zaplacením později zrušené daňové povinnosti na spotřební daň, z čehož žalobkyně dovozuje, že od data 27. 3. 2007 žádný nedoplatek na dani z přidané hodnoty neexistoval a nebyl důvod pro výpočet penále. V souvislosti se zdaňovacím obdobím únor 2006 je tato námitka bezpředmětná a věcně se jí soud dále nevěnoval. Pouze na okraj v této souvislosti soud poznamenává, že nepovažoval za přílehlavou žalobkyní odkazovanou judikaturu Ústavního soudu, (nález sp. zn. II. ÚS 487/2000 ze dne 11. 4. 2001), která vycházela z právně odlišné situace vyplňování mezery ve veřejnoprávním předpise analogií krajského soudu z občanskoprávního předpisu (*analogie iuris*).

VI. Závěr a náklady řízení

25. Soud tedy shledal námitky žalobkyně neopodstatněnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
26. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl na základě § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně ve věci úspěch neměla (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníkovi řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly. Žalovaný sice požadoval ve vyjádření k žalobě, aby mu byla přiznána náhrada nákladů řízení, nicméně neuvedl žádné konkrétní důvody, které by poukazovaly na odůvodněnost tohoto požadavku a ani soud žádná specifika z pohledu administrativní činnosti žalovaného neshledal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 13. listopadu 2025

Zuzana Bystřická v.r.
předsedkyně senátu